

τράχηλόν της και τῇ ἔδωκεν ισχυρότατον φίλημα μνηστεύσεως.

«Πρέπει νὰ μένετε ἡσυχοὶ στὸ ἀμάξι» ἐφώναζεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἀμαξᾶς «εἰ δὲ μή, ξαναγυρίζουμε, διότι ἡ ρούντα εἶνε σπασμένη.» — Ἡ δεσποινὶς Ῥεῖγελ ἀπεσύρθη αἰσχυνητλή ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τοῦ ἐρωμένου της, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν ἐγκαίρως, ἀναχωρήσαντες δὲ μετὰ τὸν σιδηρόδρομον ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν ἀνευ ἄλλων δυσαρέστων ἐπεισοδίων. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Τέρνιγγ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Θεοδώρα ἔλαβον κομψὸν τι ἐπισκεπτήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν μετὰ φραῖα γράμματα τυπωμένα τὰ ὀνόματα:

Κογκόρδια Ῥεῖγελ

Πέτρος Τέρνιγγ.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ κυρία Θεοδώρα ἀπέπεμψε τὴν νέαν της ὑπηρετρίαν καὶ ἔδειρε τὸν υἱὸν της Πέτρον δύο φορές.

5.

Ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν πόλιν. Τὰ ἔπιπλα ἔχουσι πάλιν τὴν προτέραν των θέσιν, τὸ δὲ χρυσοῦν ὠρολόγιον καὶ τὸ μεταξωτὸν φόρεμα τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἔλαβον νέαν θέσιν ἐν τῷ ἐνεχυρόδανειστηρίῳ. Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπανεῖλαβον τὴν ἀρχαίαν πορείαν των, πλὴν τοῦ κυρίου Τέρνιγγ ὅστις ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος τοῦ θεῖου τοῦ Πέτρου, ὅστις σκοπεύει ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ἐργασίας του. Ἡ κυρία Τέρνιγγ καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς θὰ ἔχῃ ἐπ' ἴσης ρυπαρὰ καὶ πασσαλειμμένα φορέματα ὡς ὁ θεῖός του, ἀλλὰ παρηγορεῖται μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διάγῃ εἰς τὸ ἐξῆς παχυντικωτέραν καὶ θρεπτικωτέραν διαίταν ἢ μέχρι τοῦδε. Ὁ μπάμπι-Πέτρος αἰσθάνεται τοσαύτην εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα διὰ τὸ ἐπικείμενον συνοικέσιόν του, ὥστε δὲν δύναται πλέον νὰ μένῃ ἐχθρὸς πρὸς τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς του. Διὰ τοῦτο διενήργησε συμφιλώσιν τινα μετ' αὐτῶν, ἡ δὲ φιλία τῆς μνηστῆς του Κογκορδίας μετὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας εἶνε ἐπ' ἴσης θερμῇ ὡς πρότερον. Ἡ δεσποινὶς Ῥεῖγελ ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Θεοδώρας καὶ νὰ ζητῇ παρ' αὐτῆς συμβουλὰς περὶ τῶν νυμφικῶν της φορεμάτων, νὰ τὴν ἐρωτᾷ, πόσοι πήχεις μεταξωτοῦ τουλλίου χρειάζον-

ται δι' ἓνα νυμφικὸν πέπλον, ἂν χρειάζεται λευκὸν ἀτλάζιον ἢ ταυτὰς διὰ τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα, κτλ. κτλ.

«Σὰς ἐνοχλῶ πολὺ, ἀγαπητὴ Θεοδώρα, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα νὰ με βοηθήσῃ καὶ ξεύρεις ὅτι εἶμαι ἓνα μικρὸ ἀνόητο κορίτσι, χωρὶς πείραν τοῦ κόσμου . . .»

«Ὁ, τὸ καὶμένο τὸ μικρὸ, τὸ ἀδῶο κοριτσάκι!» ἀναφωνεῖ ἡ κυρία Θεοδώρα καὶ μειδιᾷ ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ δαγκάσῃ τὴν φίλην της. —

Εἶναι ψυχρὰ φθινοπωρινὴ ἐσπέρα.

Ἡ νέα ὑπηρετρία τοῦ Τέρνιγγ κάθηται πλησίον τῆς καπνιζούσης λάμπας καὶ περιμένει τοὺς κυρίους της, οἱ ὅποιοι εἶναι προσκεκλημένοι ἀπόψε εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» ἔνθα τελοῦνται οἱ γάμοι τοῦ Πέτρου Τέρνιγγ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ῥεῖγελ.

Μία ἄμαξα σταματᾷ πρὸ τῆς ἐξωθύρας. Ἡ ὑπηρετρία τρέχει κάτω νὰ ἀνοίξῃ διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἰσέρχονται ὁ Ἑρμάννος Τέρνιγγ καὶ ἡ σύζυγός του. Ἡ κυρία Θεοδώρα ἀφαιρεῖ ἀφ' ἐαυτῆς τὸ πλῆθος τῶν μανδύων καὶ τῶν σαλίων καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς καδέκλας.

«Πόσον εἶμαι κουρασμένη! Δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἐτελείωσε κι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.»

«Πόσον ἐρωτευμένος ἐφαίνετο ὁ θεῖος εἰς τὴν γυναικά του!» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Καὶ ἐκείνη ἦτο πολὺ περισσότερον ἐρωτευμένη εἰς τὸ λευκὸν μεταξωτόν της φόρεμα παρὰ εἰς τὸν ἄνδρα της. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπᾶσω μία μποτλίτσα τοῦ κρασιοῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ μου, ἀλλὰ ἐκρατήθηκα.»

«Τὸ φαγητὸ ἦταν καλόν.»

«Καὶ οἱ λόγοι, ποῦ ἐβγάλαν στὸ τραπέζι! Θυμᾶσαι τὸν τελειόφοιτον ἐκείνον τῆς θεολογίας ὅπου εἶπε, ὅτι ὁ θεῖος εὔρε τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του ὑπὸ τὴν σκιὰν θαλαρῶν δένδρων; Ἐνῶ αὐτοὶ ἀρραβωνιάσθηκαν ἀποκάτω ἀπὸ μίαν παληὰ ὀμπρέλλα ἐν καιρῷ βροχῆς καὶ κατακλυσμοῦ.»

«Ἐκείνη ἡ βροχὴ ἐσυνεπῆρε καὶ τὴν κληρονομίαν μας. Ἡ ἐξοχικὴ διασκέδασις μᾶς ἐστοίχισεν ἀκριβά.»

«Ὅλη μας ἡ διαμονὴ ἐκεῖ ἔξω ἦταν γεμάτη ἀπὸ στενοχωρίας καὶ δυσαρέσκειαις» εἶπεν ἡ κυρία Θεοδώρα, ἐγειρομένη ἀπὸ τῆς θέσεώς της. «Ἡ Κογκόρδια με ἐπῆκране πολὺ· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀνταμοιβῆς. Ἡ μεγαλητέρα μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ τοὺς ἐμβῇ στὸ κεφάλι αὐτὴ ἡ καταραμένη ιδέα, νὰ περάσουν μιὰ φορὰ τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή.»

(Ἐκ τοῦ νορβηγικοῦ.)

ΛΑΡΣ ΔΙΔΛΙΓΓ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΤΑΙ Η ΚΛΕΙΩ.

Κύριε Διευθυντά,

Ὅταν χθὲς μοὶ ἔφερεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς τὸ φύλλον τῆς ἀγαπητῆς Κλειοῦς τὸ ἤρπασα ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ἔρριψα μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀλληλογραφίαν. Ἀνέμενα με τόσον ἐνδιαφέρον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν σὰς εἶχα ἀποτείνῃ! Ἀλλὰ παρατηρῶ ὅλα τὰ ἀρχικὰ γράμματα καὶ δὲν εὐρίσκω τὸ ὄνομα Ἀννα Σ. Μ. Τὸ αἶμα ἐμαυτοῦ εἰς τὸ κεφάλι μου. Δὲν ἐπίστευα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἰσως ἔγινε λάθος εἰς τὸ τυπογραφεῖον, εἶπα, καθὼς συνῆλθον

ὀλίγον ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου, ἴσως ἀνεκατεύθῃ τὸ ὄνομά μου με ἄλλα ὀνόματα καὶ ἴσως ἡ ποθητὴ μοὶ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἦλθεν ὑπὸ ἄλλο ὄνομα. Ἀναγινώσκω τὴν μικρὰν ἀλληλογραφίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· τὴν εὐρήκα πληκτικὴν ὅπως θὰ τὴν εὐρίσκατε καὶ σεῖς ἂν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου. Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμέ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί θέλει ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε; ἐγὼ δὲν φροντίζω διὰ τὸν ξένον κόσμον, ἀρχὴν μου ἔχω νὰ μὴν ἀναμιγνύωμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις. Ἀ! κύριε διευθυντά, τὸ ἔχω παράπονον ἐναντίον σας· δι' ὅλον τὸν κόσμον εὐρίσκετε καιρὸν ν' ἀπαντήσετε, καὶ

μόνον διά μίαν δυστυχῆ διδασκάλισσαν δὲν εὐρίσκετε· καὶ ἐν τούτοις εἴμεθα συνάδελφοι, ἂν τὸ καλοεξετάσετε, διότι τί κάμνετε ὑμεῖς; διαδίδετε τὰ φῶτα· μήπως ἡμεῖς δὲν πράττομεν τὸ ἴδιον; Δὲν ἐπερίμενα λοιπὸν ἀπὸ σᾶς τοιαύτην περιφρόνησιν!

Δέξασθε.

Ἡ συνδρομητήριά σας

Ἐν Δ . . .

Ἄννα Σ. Μ.

Ἐντιμε κύριε ἐκδότα τοῦ ἀρίστου περιοδικοῦ

«ἡ Κλειώ».

Ἐχῶ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι εἰς τῶν τακτικῶν ἀναγνωστῶν καὶ θαυμαστῶν τῆς ἀξιολόγου Κλειοῦς, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος . . . Χ . . . ὅπου τὴν στέλλετε δωρεάν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀγαπῶ

Σεῖς ὅμως ἐλπίζω ὅτι ἐκτιμᾶτε τοὺς ψάλτας τοῦ ὠραίου, ὅτι ὑποστηρίζετε τοὺς νεαροὺς ποιητάς, καὶ δὲν εἰσθε ἐκ τῶν σκληρῶν ἐκείνων καὶ ἀπανθρώπων οἵτινες τὰς ὑψηλοτέρας πτήσεις πρὸς τὸ ιδεώδες ρίπτουσιν ἀσυστόλως καὶ ἄνευ τύψεως συνειδότος εἰς τὸν παρὰ τὴν τράπεζάν των κάλαδον, ἀληθεῖς φονεῖς τῆς ιδέας! . . .

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι κτλ.

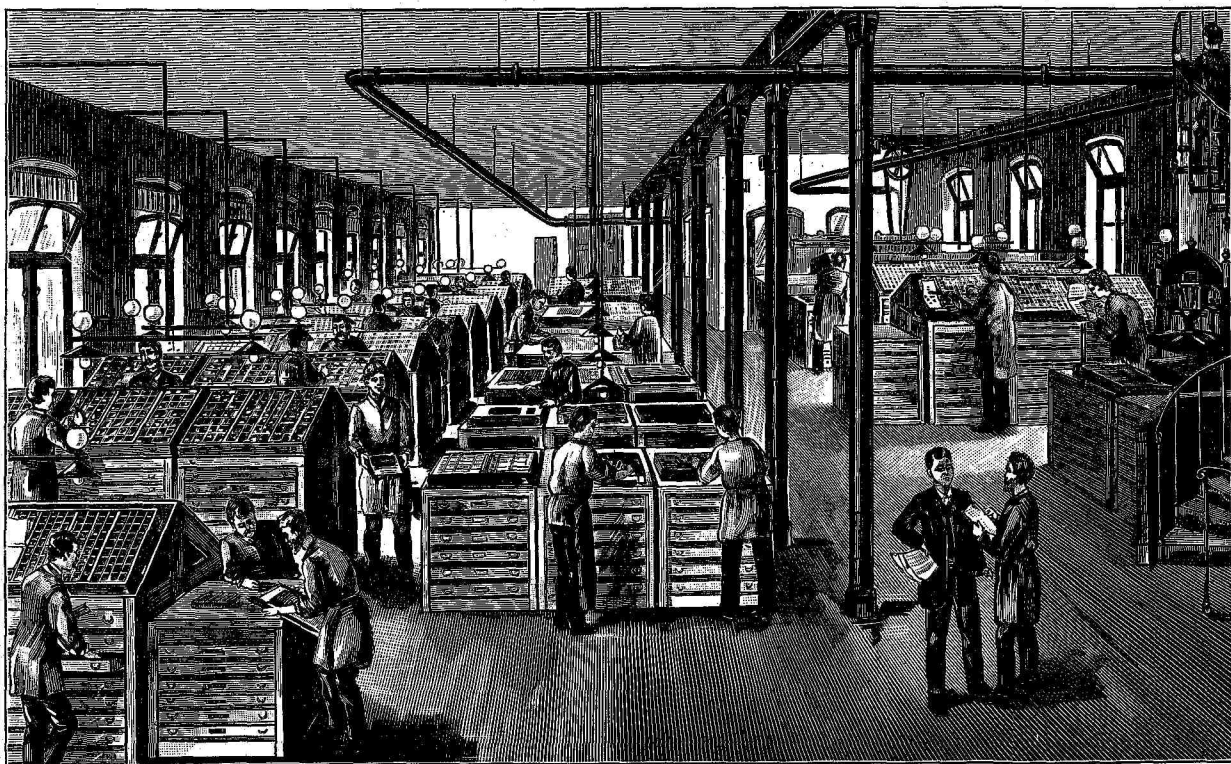
Ὁ τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ ἀξιολόγου
περιοδικοῦ σας

* *

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον διεύθυνσιν τῆς Κλειοῦς.

Ἀξιότιμε κύριε,

Μὲ τὸ περασμένον ταχυδρομεῖον σᾶς ἔστειλα τρία αἰνίγματα, δύο ἀριθμητικὰ προβλήματα καὶ τέσσαρας λύ-

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΩΝ.

πολὺ τὸ περιοδικόν σας καὶ ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς προόδου του, ἦτο φυσικὸν τὴν Κλειώ νὰ προτιμῶ ὅπως δημοσιεύσω τοὺς καλλιτέρους στίχους μου. Σᾶς στέλλω ἐξ ποιημάτων καὶ σεῖς κάμετε ἐκλογήν· ἂν θέλετε δημοσιεύσατε καὶ τὰ ἐξ· ἐμέ, δὲν με πειράζει! Ὅταν ἤμην εἰς τὸ γυμνάσιον, τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁ καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς μᾶς ἐπανελάμβανε: *C'est en forgeant qu'on devient forgeron*. Ἐγὼ καθαρῶς τὴν συμβουλὴν ἐκ τῆς σιδηρουργικῆς τῆς βαναυσότητος δετύπωσα κατ' ἀναλογίαν τὸ ἀξίωμα ὅτι «διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ποιητὴς πρέπει νὰ γράφῃ στίχους». Τοῦτο δὲ καὶ πράττω, μετὰ καρτερίας ἀκαταβλήτου, ἀδιαφορῶν πρὸς τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὸν φθόνον, ὅστις καταδιώκει τοὺς συνάδελφους μου, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ὁ Τάσος, ὁ Κάμοενς καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἡ δάφνη εἶνε πικρά, κύριε ἐκδότα. Ὁ ποιητὴς, ὅπως λέγω εἰς ἓν τῶν σταλέντων ὑμῖν ποιημάτων:

Διέρχεται ἀκατάληπτος ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
ὀξυδερκής, εὐρίσκεται ἐντὸς λαοῦ μυώπων.

σεῖς· ἀλλὰ χθὲς ἦλθε τὸ φυλλάδιον τῆς Κλειοῦς, καὶ οὔτε τὰ αἰνίγματα ἢ τὰ ἀριθμητικὰ προβλήματά μου εἶδα νὰ δημοσιευθῶν, οὔτε κἂν τὸ ὄνομά μου μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ἡ τοιαύτη βραδύτης εὐλόγως προσβάλλουσα τὴν φιλοτιμίαν μου καὶ μαραίνουσα τὸν ζῆλόν μου μοι φαίνεται ἀκατάληπτος· προχθὲς τὸ σάββατον ἡραβωνίσθη ἡ ἀδελφὴ μου, ἔργα, πολὺ ἄργα, σχεδὸν κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆγα τὴν εἰδησιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς εἶχε δημοσιευθῇ, καὶ ἐδεχόμεθα συγχαρητήρια. Σεῖς λοιπὸν ποῦ εἶδε εἰς τὴν Ἑσπερίαν, εἰς τὸ ἐκδοτικὸν κέντρον τῆς Γερμανίας, ὅπου τὰ μέσα εἶνε ἀσυγκρίτως τελειότερα παρὰ ἐν Ἀθήναις, πρέπει νὰ κάμετε δέκα καὶ δέκα πέντε ἡμέρας διὰ νὰ δημοσιεύσετε ἓν αἰνίγμα; τοῦτο μοῦ φαίνεται τὸ δυσκολώτερον ἐξ ὅλων τῶν αἰνιγμάτων, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν λύσιν μετὰ τῶν ἄλλων, ἔστω καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

Ἐν Ἀθήναις . . .

Ὁ συνδρομητὴς σας.

(Ἐπεται συνέχεια.)